

SANT ANTONI MARIA CLARET

Temple de Sant Antoni Maria Claret de Vic, 24-10-2016

Celebrar l'eucaristia en el temple on reposen les restes de sant Antoni Maria Claret, en aquest mateix dia, 24 d'octubre, quan arreu del món se celebrà la festa del sant, ens omple de goig i de sa orgull; però, al mateix temps, és una crida a viure amb responsabilitat el do que Déu ens fa. Perquè no solament Vic i tota la seva diòcesi és el lloc del repòs de les seves restes, sinó que en aquesta terra va néixer, va créixer, va viure, es va formar en el treball dels telers, va rebre la formació en el Seminari d'aquesta ciutat, va exercir el ministeri sacerdotal a Sallent i després a Viladrau, i per moltes, moltes parròquies va predicar i va exercir el ministeri de la confessió i de la celebració dels sants misteris. Aquí també és on se li van unir altres germans i va néixer la congregació dels Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria. Sense oblidar tampoc que a la catedral de Vic va ser consagrat bisbe, per a ser enviat com a arquebisbe a Santiago de Cuba.

En aquesta ciutat i en aquesta diòcesi ell va rebre molts dons de gràcia, als quals va correspondre amb tota fidelitat. I així es va fer aquest gran missioner de la nostra terra i de molts altres llocs i, pel seus fills, els claretians, missioner per tot el món. Del Pare Claret hem d'assenyalar sobretot el seu zel missioner i evangelitzador. La seva mirada al món i la seva escolta atenta a la voluntat del Senyor feien néixer el gran missioner. Paraules com les que hem escoltat en la primera lectura del profeta Isaïes no eren per a ell una paraula bonica del Senyor, sinó que, com una espasa tallant, arribaven al seu cor: *Qui enviaré? Qui ens hi anirà?* Ell mateix deia: «En molts passatges de la Santa Bíblia sentia la veu del Senyor que em cridava perquè sortís a predicar. El mateix em passava en l'oració» (*Autobiografia*, 112). I la seva resposta, com el profeta, fou ben clara: *Aquí em teniu: envieu-m'hi*. I així fou, amb un cor encès d'amor i de zel pel Senyor i per la salvació de les ànimes, es llançà, pobre i a peu, pels camins del món per anunciar l'amor de Déu que vol la salvació de tots els homes.

I nosaltres, ¿tenim també el nostre cor ben obert a la Paraula de Déu que ens convida ara i aquí a esdevenir missioners de Crist? La missió és sempre actual per a l'Església, i en ella, per a tots els qui la formem, sigui quina sigui la nostra vocació en el seu si. Perquè la missió és única i l'Església no té cap altra vocació que la d'evangelitzar, fer present enmig del món l'Evangelí de Jesús. Els nostres temps, com els de sant Antoni Maria Claret, són temps apassionants per a l'anunci de l'Evangelí. En el seu temps els costums cristians i el cor de l'anunci de l'evangelí, el que el papa Francesc anomena el *Kerygma*, s'anaven desdibuixant en el cor del poble cristià. Els temps difícils de guerres fratricides havien minat l'esperança i la imatge del Déu amor. Era necessari un nou anunci, amb donació plena, amb tots els mitjans adequats de paraula, tant parlada com escrita, de presència i de misericòrdia oferta.

I en els nostres temps de manca d'esperança, de buit interior, de tristesa que trenca el cor de molts, de relativisme moral i religiós, d'hedonisme fàcil i narcotitzador, de messianismes socials i polítics que prometen molt però no fan res més que apartar el cor de l'home del seu

centre, de la seva veritat, de Déu creador, alliberador i santificador; en aquest nostre temps, ¿què ens demana el Senyor a nosaltres per tal de donar resposta com sant Antoni Maria Claret al repte evangelitzador?

Al meu entendre, una sola cosa: sortir a l'encontre dels germans, portant la misericòrdia divina. Els homes i dones del nostre temps, com la de tots els temps, volen sempre el mateix: un amor vertader que ompli el seu cor. I nosaltres hem de tenir aquesta certesa, que no és pas fàcil de mantenir en el nostre món, on es viu la dictadura del relativisme: l'únic amor capaç d'omplir del tot el cor és Jesús, el Fill de Déu, Fill de Maria, mort i ressuscitat, viu entre nosaltres. Amb paraules del papa Francesc, molt adients en aquesta Any de la Misericòrdia, Jesús és el rostre de la Misericòrdia del Pare; ell és el rostre invisible del Pare invisible. Aquesta és la nostra sortida missionera que Déu vol i els nostres germans esperen de nosaltres: que els portem Crist. Ara bé, ¿com podem portar Crist als germans si ell no és del tot el centre del nostre cor? Ser missioner solament s'estén i és possible des d'un cor enamorat de Jesús. ¿Com puc encomanar Crist als meus germans si el meu cor no està malat d'amor per ell? I amb paraules del Pare Claret: «I jo em dic a mi mateix: un fill de l'Immaculat Cor de Maria és un home arborat de caritat i que abranda arreu on passa; que desitja eficaçment i malda per tots els mitjans d'encendre tot el món en el foc de l'amor diví; res no l'esvera; frueix en les privacions; aborda els treballs; abraça els sacrificis; es complau en les calúmnies i s'alegra en els turments; no pensa sinó com seguirà i imitarà Jesucrist a treballar, a sofrir, i a procurar sempre i únicament la major glòria de Déu i la salvació dels homes» (*ibídem*, 34). Siguem clars, germans: la fredor del nostre món solament pot ser vençuda pel foc de l'amor de Crist; si els nostres cors no estan plens d'aquest foc, què podem esperar? Demanem al Senyor, per intercessió de sant Antoni Maria Claret, el do de l'amor encès per Crist i amb zel d'encomanar aquest foc al cor dels nostres germans.

Hem de sortir a trobar-nos amb el nostres germans amb la misericòrdia de Déu en el nostre cor. Solament el qui en el seu cor experimenta dia a dia la misericòrdia de Déu pot portar-la de veritat als seus germans que necessiten aquesta misericòrdia. Com el publicà de l'evangeli de diumenge passat, ¿invoquem la sola misericòrdia de Déu? ¿Realment ens sentim pecadors i necessitats de la misericòrdia divina? ¿Ens apropem a les fonts de la misericòrdia divina? La confessió humil i sincera dels nostres pecats és el camí volgut pel Senyor per a rebre la misericòrdia divina els qui som pobres i pecadors. Els qui vivim de pura misericòrdia, al nostre torn, no podem fer res més que deixar passar del nostre cor a les mans i al cor del germà la misericòrdia que hem rebut. D'ací neix la necessitat de les obres de misericòrdia que Francesc, papa, ens ha recordat de manera especial en aquest Any de la Misericòrdia i que sant Antoni Maria Claret recordava que hem de practicar. Ell recomanava, entre les jaculatòries que resava cada dia, repetir: «Visquin les obres de misericòrdia!» (*ibídem*, 269). Redescobrim, doncs, les obres de misericòrdia corporals: donar menjar al famolenc, donar beure a l'assedegat, vestir el despullat, acollir el foraster, assistir els malalts, visitar els presos, enterrar els morts. I no oblidem tampoc les obres de misericòrdia espirituals: donar consell a qui ho necessita, ensenyar a qui no sap, corregir a qui va errat,

consolar el trist, perdonar les ofenses, suportar amb paciència les persones que ens molesten, pregar a Déu pels vius i pels difunts.

Fem ben nostra avui i cada dia la pregària del Pare Claret: «Oh Déu meu i Pare meu!, feu que us conegui i us faci conèixer; que us estimi i us faci estimar; que us serveixi i us faci servir; que us lloï i us faci lloar de totes les criatures. Concediu-me, Pare meu, que tots els pecadors es converteixin, que tots els justos perseverin en la gràcia i que tots aconseguim la glòria eterna. Amén» (*ibídem*, 233).